اسلام آباد
٢٢-٥-١٩٩٥ع

سائين نظام الدين خان،

الله سائين اوهان کي خوش رکي!

ذيابيطس جي مرض وارن ماڻهن ۾ جن سان منهنجي شناسائي هئي، تن سڀني جو چوڻ هو ته دوا ٻنهي جاءِ تي، ڇڙيءَ کان ڪم وٺڻ گهرجي.

انهن مڙني ۾ مخدوم صاحب هالن وارو ڇڙيءَ ۾ پڪو هو. ڊاڪٽر نجيب جو چوڻ هو ته مون جن به ماڻهن جو علاج ڪيو تن ۾ مخدوم صاحب صحيح معنيٰ ۾ کاڌي جي پرهيز ڪندو هو.

مون مخدوم صاحب کي ١٩٥٧ع ۾ ڏٺو ته هڏن جو پڃرو هو. ذيابيطس ٻگاڙي ڇڏيو هئس. پوءِ، ڇڙيءَ ڇڏيائين ۽ دوا درمل جو خيال ڪيائين ته وري اهڙو صحتمند ٿي ويو جو

جيئن ته بيمار ٿي چڪو ٿيو هو.
هينئر چريلن جي مند آهي. اهي
ذيابيطس جو مبتلا آهن. جيجي ته تنهن ڪانپوءِ
جهون لهندا. ڪانگرس ۾ به مير پار ۽
ذيابيطس جو به مبتلا آهن.
اسان ڪان ٻاڙا ٻلجو. منهنجي ٽيڏي
پيار ڪي به ذيابيطس جو مرض آهي. حيدرآباد
۾ هڪ دوست گڏيو، تنهن جيو ته ڇڙي
چڪو ته ڪري. هڪ ڏينهن وڃان ته اٿي
ٻيو ڪانگي. جيو ماڻس ته ڇا ٿا ڪريو؟
ڇياڻس ته مرچي وڻ ته ڪو ونان.
سردار مقيم خان کوسي سان
ملاقات ڪرڻ ٿي چاهي. سو ته هو لوڪن کي
سمجهائي ٿو ته وري لوڪن کي سنڌ ۾
صحبت ۽ محبت جي سعادت نصيب ٿي ٿي.
الله سائين خوش رکيس..

اڄ مهراڻ جو نئون نمبر آيو. ان ۾ اوهان
جو شاندار مضمون ڏسي لونءِ لونءِ ٺري
پئي. ڏسو نه! ڪم جي ڳالهه آ. هاڻي
ماڻهو مضمون پڙهندا ۽ اوهان کي ڳائيندا.

مهراڻ نسل پنهنجي تهذيب ۽
ثقافت جي ميراث اسان ۾ ايندڙ نسل
لاءِ محفوظ ڪري ويندو آهي.

۽ مهراڻ جي ڪهڙي ته ڳالهه ٻڌو. سڀئي
سنڌ ڀرت ڪري ڇڏي اٿئون. انيس جيلاني
نيڪ انسان آهي. سنڌس وڏڙن کي سنڌي
زبان سان محبت به آهي. پر الائي جو
ڪيس مهراڻ ۾ ڇا مٺيا نظر اچي ٿي.
هر ڪتاب ۾ ڪنهن نه ڪنهن مهراڻ
جو قصو ويٺو لکي. سڀ ٻڌو ته انهن
سان ڪن کي موت ويڇڙو ڏنو آهي. ان

اڄ ٻه ڏينهن آهن، جو ماڻهو سندن نالو ياد رکي.

اوهان گهر ۾ يا اوطاق ۾ ايئرڪنڊيشنر هڻايو. هونئن گرمي ۾ وڏي ٻچار وارو هيڻو ٿي پوندو.

حرمين شريفين جي زيارت جي اڃا تائين ٿي آهي. البت قدرت جڏهن مهربان ٿئي.

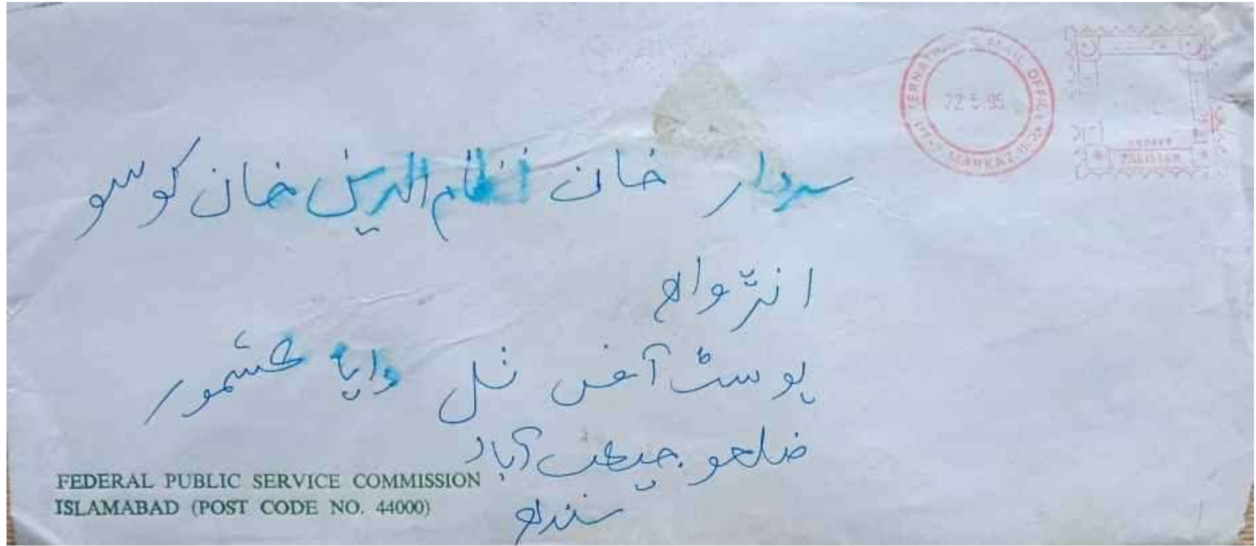
واڳ ڏئي تنهنجي وس

آڏو ڄاڻان وهيڻي

دعا سلام ڪجان ٻار ۽ سارين. قدرت جو ڪارخانو الائي ڪيئن ٿو هلي. اسان کي ڇهتري جنم ته رات جي ٻيڙي هنئين ڪانئو ڄڃيو سياڻي ائين، سو ڇهترين خبرون آڻيندو.

سڄڻ ساڻ تنهنجو ٻاٻي

سائينءَ جي باري ۾ ڪجھ به لکڻ کان دانسته گريز ڪريان ٿو، جو زخم اڃا تازو آهي. ڦٽ مٿي پيو ٿي ڪونهي.

محترم جناب غلام رباني آ گرو صاحب جو خط